

Arrest

nr. 128 192 van 21 augustus 2014
in de zaak RvV 148 741 / II

In zake: N [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Werfstraat 91
8000 BRUGGE

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat J. [REDACTED] die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. P. STAELENS, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2012 legt de verzoeker, van Nigeriaanse nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw C.V, van Belgische nationaliteit.

Op dezelfde datum dient de verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in, dit in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19ter).

Op 17 januari 2013 melden de verzoeker en zijn Belgische partner bij de stadsdiensten van Oostende hun voorgenomen huwelijk.

Op 7 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten aangezien het geregistreerd huurcontract niet werd voorgelegd binnen de gestelde termijn.

Op 12 februari 2013 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19ter).

Op 19 april 2013 verleent het ambt van de procureur des Konings bij het parket van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge een positief advies inzake het voorgenomen huwelijk van de verzoeker en zijn Belgische partner.

Per aangetekend schrijven van 17 juli 2013 meldt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende alsnog aan de verzoeker en zijn partner de weigering van de huwelijksvoltrekking.

Op 25 juli 2013 neemt de gemachtigde inzake verzoekers tweede aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 112.771 van 25 oktober 2013.

Op 14 augustus 2013 dagvaarden de verzoeker en zijn partner, overeenkomstig artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende in kort geding voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge.

Op 5 september 2013 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging met zijn Belgische partner.

Op 3 maart 2014 neemt de gemachtigde inzake de aanvraag van 5 september 2013 een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen maken de thans bestreden beslissingen uit. Zij werden aan de verzoeker tezamen, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 5 maart 2014.

De eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.09.2013 werd ingediend door:

Naam: N(...)

Voornaam: J(...)

Nationaliteit: Nigeria

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd; 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen'.

Op 17.06.2013 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende de huwelijksaanvraag van betrokkenen. Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigering.

De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15,12,1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene."

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

"Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Bij beschikking van 5 maart 2014, verbreekt de kortgedingrechter te Brugge de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende en zegt hij voor recht dat de ambtenaar van de burgerlijk het huwelijk van de verzoeker en zijn Belgische partner dient te voltrekken. De termijn om het huwelijk te voltrekken wordt daartoe met zes maanden verlengd.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."*

De verweerder heeft *in casu* enkel een administratief dossier, doch geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2. De verzoeker heeft overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van vreemdelingenwet de griffie van de Raad binnen de voorziene termijn van acht dagen in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker verschaft de volgende toelichting:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

De bestreden beslissing weigert de verblijfsvergunning als wettelijk samenwonend partner van een burger van de Unie (Belg) met als enige reden (stuk 1):

"Op 17.06.2013 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende de huwelijksaanvraag van betrokkenen. Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigeringsbeslissing. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen."

Sic ???

Verweerder heeft duidelijk het dossier van verzoeker niet van ver, noch van dicht bekeken vooraleer tot haar beslissing te komen.

Huidig dossier is een prachtig voorbeeld van het fundamenteel gebrek aan 'zorgvuldigheid' en 'individueel onderzoek' vanwege verweerder bij het nemen van een uiterst ingrijpende weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten voorafgaat...

Immers, niet alleen werd wel degelijk beroep aangetekend tegen de onrechtmatige weigeringsbeslissing vanwege de burgerlijke stand van de Stad Oostende (stuk 4 – rolnr. dossier: 13/2234/A), verzoeker heeft dit beroep bovendien gewonnen, alwaar hij per beschikking van 5 maart 2014 (ofte van zelfde datum als kennisgeving van de bestreden beslissing) wordt gemachtigd om in het huwelijk te treden alwaar de weigering van de Stad Oostende wordt verbroken als onrechtmatig (stuk 6) !

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Zelfs wanneer verweerder in de bestreden beslissing poneert "uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond" toont bovenstaande alreeds aan dat van een echt individueel onderzoek van het dossier van verzoeker alvast weinig in huis is gekomen bij verweerder !

Meer zelfs: de aanvraag (bijlage 19ter) van 12 februari 2013 (stuk 7.C) zoals leidend tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juli 2013 (ter kennis gesteld op 1 augustus 2013 – stuk 7.B) werd verbroken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per arrest van 28 oktober 2013, nr. 112.771 (rolnr. RvV 133.676 – stuk 7.A), terwijl over deze aldus naast het verzoek (bijlage 19ter) van 5 september 2013 na verbreking nog steeds hangende aanvraag voor een verblijfsvergunning als partner van een Belg, tot op heden nog steeds geen uitspraak werd gedaan !

Ook op dit punt gaat verweerder aldus fundamenteel de mist in bij de bestreden beslissing, alwaar immers wel degelijk nog een verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond bestaat! Gezien het verbrekingsarrest van 28 oktober 2013 is verzoeker terug in legaal verblijf (middels in principe af te leveren attest van immatriculatie) in afwachting van de nieuwe beslissing van verweerder.

De bestreden beslissing betreft dan ook een draak van een beslissing, waarbij verweerder fundamenteel onjuist is in al diens blote beweringen zoals in de beslissing opgenomen:

- 1. zowel wat betreft het standpunt alsdat conform art. 40bis, §2, 2°, f) Vw. t.a.v. verzoeker een beslissing werd genomen op grond van art. 167 B.W. en dat deze beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.*
- 2. Als wat betreft het standpunt alsdat verzoeker geen aanspraak zou maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.*

Niets is minder waar !

Het is in casu dan ook overduidelijk dat verweerder met de genomen beslissing diens motivatieplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel én het redelijkheidsbeginsel manifest met de voeten heeft getreden alwaar hoegenaamd niet met alle gegevens van het dossier en de daarin vervatte dienstige stukken rekening werd gehouden terwijl voor ieder welkenkennend mens het onmogelijk te vatten is hoe verweerder tot dit absurd besluit ik kunnen komen !

De bestreden beslissing faalt dan ook naar recht én is manifest onzorgvuldig alsook kennelijk onredelijk genomen, zodat de verbreking zich ten stelligste opdringt."

3.2. De verweerder heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

3.3. Met verwijzing naar de arresten van de Raad van State van 15 januari 2014 met nummer 226.065 en van 23 januari 2014 met nummers 226.183 tot en met 226.185, dient vooreerst te worden opgemerkt dat een bijlage 20, zoals thans de bijlage 20 van 3 september 2013, twee aparte beslissingen omvat,

met name enerzijds een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, komt het aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de staatssecretaris of zijn gemachtigde vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen met "*desgevallend*" een bevel om het grondgebied te verlaten (artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

3.4. Onderzoek van het beroep inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

3.4.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Zowel bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het onderzoek in verband met de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht dient te worden gevoerd in het licht van de gegevens van het dossier en in het licht van de bij de bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepaling(en).

3.4.2. De bestreden beslissing werd *in casu* genomen op grond van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 40*ter* en 40*bis*, §2, f van de vreemdelingenwet.

Artikel 40*ter*, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

*– de familieleden vermeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*

(...)"

Artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, artikel waarvan de verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

"(...)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.;

(...)"

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121 van 26 september 2013 verduidelijkt dat de voorwaarde bepaald bij artikel 40bis, §2, f) van de vreemdelingenwet, zelfs indien een in kracht van gewijsde gegane beslissing in de zin van artikel 28 van het Gerechtelijk Wetboek niet kan worden gelijkgesteld met een administratieve beslissing die niet het voorwerp van een beroep heeft uitgemaakt, moet worden gelezen als dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand die op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek de huwelijksvoltrekking weigert, zonder dat tegen die beslissing een beroep werd ingesteld, hetzelfde gevolg heeft als een door dezelfde ambtenaar van de burgerlijke stand genomen weigeringsbeslissing waartegen wel een beroep zou zijn ingesteld en die het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een in kracht van gewijsde gegane beslissing (GwH 121/2013, overweging B.8.3.2.).

3.4.3. *In casu* heeft de gemachtigde geweigerd aan de verzoeker het verblijfsrecht inzake gezinshereniging met zijn Belgische partner te erkennen, op grond van de door de gemachtigde zelf naar voor geschoven reden dat de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek aan de verzoeker en zijn partner, mevrouw C.V., op 17 juni 2013 de huwelijksvoltrekking zou hebben geweigerd terwijl tegen deze weigeringsbeslissing geen beroep zou zijn ingediend zodat deze kracht van gewijsde zou hebben gekregen.

De verzoeker voert aan dat deze redengeving geheel niet correct is en bij zijn verzoekschrift brengt hij ter ondersteuning van zijn betoog de volgende bewijsstukken bij:

- Een dagvaarding zoals in kort geding d.d. 14 augustus 2014 waarbij de verzoeker en zijn mevrouw V.C. tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende het in artikel 167, zesde lid van het Burgerlijk Wetboek bedoelde beroep instellen
- De beschikking van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge waarbij de weigering van de huwelijksvoltrekking wordt verbroken en waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende bevolen wordt om het huwelijk van de verzoeker en mevrouw C.V. te voltrekken

3.4.3. De Raad wijst er op dat het in twee gevallen gerechtvaardigd is dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken. Het eerste betreft het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft. Het tweede, dat te dezen geldt, betreft het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet de verzoekende partij reeds in haar aanvraag uiteenzetten waarop zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het doen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (*cf.* ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691).

Nu de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek en op eigen initiatief heeft beslist om de verzoeker het verblijfsrecht te weigeren op grond van de weigering van de huwelijksvoltrekking zoals bedoeld in artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek waartegen volgens de gemachtigde geen beroep zou zijn ingesteld, moet toegelaten worden dat de verzoeker de correctheid van deze vaststellingen middels de bijgevoegde stukken kan betwisten. De boven genoemd stukken worden dan ook toegelaten.

3.4.4. De door de verzoeker bijgebrachte stukken tonen genoegzaam aan dat de gemachtigde zich niet op correcte gegevens baseert waar hij stelt "Op 17.06.2013 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende de huwelijksaanvraag van betrokkenen. Uit het dossier blijkt dat

betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigering. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen."

Los van de vaststelling dat de weigering van de huwelijksvoltrekking niet op 17 juni 2013 maar op 17 juli 2013 plaats vond, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker en zijn partner wel degelijk het in artikel 167, zesde lid van het Burgerlijk Wetboek voorziene beroep instelden tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende en dat bovendien deze weigeringsbeslissing op 5 maart 2014 werd verbroken. Er is *in casu* dan ook geen sprake van een beslissing die kracht van gewijsde heeft verkregen zoals bedoeld in artikel 40*bis*, §2, f) van de vreemdelingenwet.

De verzoeker toont aldus aan dat de eerste bestreden beslissing niet uitgaat van correcte en pertinente gegevens. De schending van de materiële motiveringsplicht is dan ook aangetoond.

3.4.5. De Raad wijst er tevens op dat het aan de gemachtigde toekomt om zich bij het nemen van een weigeringsbeslissing op grond van artikel 40*bis*, §2, f) van de vreemdelingenwet te vergewissen van de juiste gegevens betreffende de weigering van de huwelijksvoltrekking. De gemachtigde behoorde te weten dat tegen deze weigeringsbeslissing een beroep kan worden ingediend binnen de maand na de kennisgeving ervan. Het is dan ook aan de gemachtigde om zich hieromtrent te informeren.

Te dezen blijkt dat de gemachtigde niet heeft onderzocht of de verzoeker en zijn partner binnen de voorziene beroepstermijn zich in rechte hebben voorzien tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het gegeven dat de gemachtigde in het kader van de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan een vervaltermijn is gebonden doet, zoals de verzoeker ter terechtzitting opmerkt, geen afbreuk aan de bij artikel 40*bis*, §2, f) van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand kracht van gewijsde moet hebben hetgeen betekent dat er geen beroep is tegen ingediend zoals voorzien in artikel 167, zesde lid van het Burgerlijk Wetboek (GwH 121/2013, B.8.3.2.) of dat dit beroep is verworpen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

3.4.6. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.5. Onderzoek van het beroep inzake de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten

Zoals voormeld houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, is getroffen op grond van de enkele reden dat de verzoeker geen aanspraak zou kunnen maken op enige andere verblijfsgrond.

Ook deze redengeving is feitelijk onjuist. Immers wijst de verzoeker er terecht op dat nog geen nieuwe beslissing werd genomen nadat de beslissing van de gemachtigde van 25 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten werden vernietigd bij 's Raads arrest nr. 112.771 van 25 oktober 2013. De verzoeker viel door deze vernietiging terug op zijn eerdere verblijfstoestand en dus op het attest van immatriculatie dat hem werd afgeleverd naar aanleiding van de aanvraag van 12 februari 2013 tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is dan ook aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

3.6. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel of van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing van diezelfde datum houdende bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

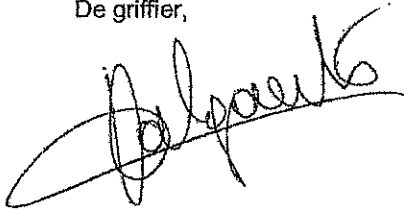
wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE